

DE LA LUME ADUNATE ŞI NAPOI DATE!

EDIȚIE SUBSIDIARĂ A MINIREVISTEI MENORA
PUBLICAȚIE A COMUNITĂȚII EVREILOR FOCȘANI

„Care era atitudinea lui Caragiale față de evrei ?” – de LUCIAN – ZEEV HERȘCOVICI (articol reprodus din „Revista Expres Magazin” din Tel Aviv)

O scriere în exil – Elementul interesant prezent în acest studiu este mențiunea că Ion Luca Caragiale, din exilul său berlinez voluntar, a redactat un proiect de emancipare a evreilor din România în anul 1912, puțin înaintea decesului său. Caragiale a redactat acest proiect după conversația sa cu Adolphe Stern, cu ocazia vizitei acestuia la Berlin. Lui Caragiale i s-a părut că cererile pentru emancipare formulate de Adolphe Stern de „Uniunea Evreilor Pământeni”, erau prea moderate. De aceea, scriitorul a redactat propunerile sale, care însă nu au fost nici măcar luate în discuție, datorită decesului său. Ulterior, se pare că manuscrisul s-ar fi pierdut. Caragiale, marele scriitor democrat, pune pe același plan „chestiunea țărănească” și „chestiunea israelită”, ultima fiind văzută nu ca o simplă chestiune a populației evreiești lipsită de drepturi, ci ca o „chestiune de onoare” a României și a poporului român. Asemenea observații, însoțite de altele împotriva antisemitismului și „xenofagie” (termen creat de Caragiale pentru a desemna șovinismul violent și ura împotriva „străinilor”) apar și în pamfletul său, „1907, din primăvară până-n toamnă”, analizat de documentaristul Israel Bar-Avi în cartea (în limba română), „Aspectul evreiesc al răscoalei din 1907” (apărută la Ierusalim în anul 1966). Elementul principal referitor la relațiile dintre Caragiale și evrei este opera lui literară în proză. Principala lui operă în acest sens este nuvela : „O făclie de Paști”, publicată în anul 1889. Autorul se dovedește un bun cunoscător al psihologiei evreiești din diasporă, un om înzestrat cu un spirit fin de înțelegere a suferinței evreiești.

(Continuare în numărul viitor!)

O scurtă incursiune istorică în volumul scris de profesorul CEZAR CHERCIU – intitulat „VRANCEA ȘI ȚINUTUL PUTNEI – o lume de altădată 1921 – 1945”.

În replică, la 17 februarie 1924, în localul Școlii israelite din Focșani, se convoacă grupul Fildman care aduce critici grupului opoziționist comandând pamfletul din ziarul „Țara noastră”. După lungi dispute, la 22 februarie 1924 se constituie o Comisie internă provizorie până la sesiunea alegerilor formată din 7 persoane, având ca președinte, deocamdată, pe domnul David Wasserman.

La 1 mai, sala publică a hotelului „Gâță” din Panciu are loc întrunirea publică a Partidului Naționalist de sub conducerea lui Nicolae Iorga. I. Rădulescu-Râmnic îl prezintă pe preotul Anton Stoenescu în calitate de

președinte de organizație care va prezenta programul partidului. La 2 martie, în sala „Groper” din Focșani are loc întrunirea Comitetului corporației meseriașilor, la care au participat 250 de meseriași. Este criticată cu virulență legea speculei, „care nu se aplică pentru cei mari precum senatorul C. Tatovici care scumpește prețul făinei fără ca autoritățile să ia vreo măsură față de protestele brutarilor și cetățenilor”.

(Continuarea în numărul viitor!)

Din partea doamnei Camelia Ciobotaru care participă la Cenaclul Literar găzduit de Sinagogă în fiecare zi de luni, am primit următorul articol „Cronica unei sedințe de cenaclu”.

Arunc o ultimă privire pe fereastră. Nu mai plouă ! Două raze firave de soare, evadate din închisoarea norilor, îmi mângâie obrazul a îndemn: ” Du-te !” Mă uit lung la cartea care mă așteaptă deschisă pe noptieră cu un strigăt mut: „Rămâi !” Se află în părăsire de când am alergat chemată de vocea obraznică, impertinentă chiar, a listei de treburi din bucătărie. Mereu mai lungă, mereu mai dominatoare!... Supărată, i-am mototolit strigătul în pumni și am aruncat-o, ca maximă pedeapsă, între resturile menajere. „De ce nu vii la întruniri ?” – îmi sună din nou în minte întrebarea. „Sunteți prea dur !” – am răspuns atunci ... Sper să aflu că m-am înșelat.... Plec ! Mă îndrept spre sinagogă. Nu știu foarte bine clădirea. N-am mai trecut de ani buni prin fața ei. O caut, ușor neliniștită, cu sentimentul elevului care merge pentru prima dată la o școală nouă. O reperez destul de repede. Steaua lui David care se repetă pe peretele exterior, ca o cifra cinci într-o perioadă matematică, îmi spune că nu am greșit. Pereții plâng în exfolieri mărunte pagini de istorie de mult uitate ...

Portița mică și cu aspect ușor neîngrijit scârțâie binevoitoare. Pătrund într-un culoar întunecos, care pare fără de sfârșit. Mă simt ca Alice în Țara Minunilor când a mușcat din ciuperca nepotrivită. Zâmbesc ghiduş în sinea mea gândului că se aseamăna cu un culoar de școală veche. Lângă perete două fete fumează. Tot ca într-o școală veche, unde elevii se înghesuiau spre toaletă să facă rapid poștă cu o țigară. Aveam să aflu puțin mai târziu nu numai că avea sfârșit, dar chiar adăpostea, în capătul său, toaleta (care arată mai bătrână decât sinagoga însăși); la fel cum aveam să aflu că s-au promis de la Cultură bani pentru refacerea ei. Dă Doamne ! Mai bine să miroase a usturoi decât ...

(Continuarea numărul viitor)

În ideea că această nouă publicație vă va face o deosebită plăcere, noi cu considerația și respectul cuvenit, așteptăm din partea tuturor doritorilor noi mesaje, documente și alte dovezi și mărturii ale trecerii timpului, alături de care amprenta istoriei ființelor noastre a fremătat, fremătă și va fremăta.

(Pe adresa rondmircea@yahoo.com și pe site-ul www.focsnai.jewish.ro ne puteți contacta și vizualiza rodul muncii noastre).

AUTORUL - VĂ SALUTĂ CU STIMĂ ȘI CONSIDERAȚIE !!
LECTURĂ PLĂCUTĂ !